

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/78/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118204051
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:1118204051.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobkyne: A. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom K.-F. XXX, zastúpenej JUDr. Pavlom Gráčíkom, advokátom, so sídlom Nitra, Farská 40, proti žalovanej: Slovenská republika, v zastúpení Generálna prokuratúra SR, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, IČO: 00 166 481, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu, o odvolaní oboch strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 16. marca 2021 č. k. 17C/116/2018-140 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku, čo do počiatku úroku z omeškania **p o t v r d z u j e**.

V napadnutom zamietajúcom výroku (II.) a vo výrokoch o náhrade trov konania (III., IV.) rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 1 664,74 eura spolu s 5%-ným úrokom z omeškania ročne, počnúc od 26. 05. 2017, pričom v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom suma 1 000 eur predstavuje uplatnenú nemajetkovú ujmu a suma 664,74 eura predstavuje trovy právneho zastúpenia, ktoré bola nútená vynaložiť za zastupovanie v trestnom konaní.

1.1. Súd prvej inštancie o podanej žalobe rozhodol tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 664,74 eura spolu s 5%-ným úrokom z omeškania ročne, počnúc od 26. 05. 2017 do zaplatenia (I.), vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol (II.), žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 22%, ktoré je povinná zaplatiť žalovaná (III.) s tým, že o výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím.

1.2. Po právnej stránke súd svoje rozhodnutie oprel o ust. § 3 ods. 1 písm. a/, § 4 ods. 1 písm. f/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 a § 18 ods. 1 a 3 zák. č. 514/2003 Z. z., ako aj zistený skutkový stav.

1.3. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že predmetom sporu je suma vo výške 1 664,74 eura, pričom suma 664,74 eura predstavuje nárok na náhradu škody podľa § 18 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu, ktorá jej vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia, za ktoré považuje uznesenie ČVS: ORP-599/3-OSV-NR-2010 zo dňa 22. 06. 2010, vydané OR PZ v Nitre, na základe ktorého podľa § 206 ods. 1 Tr. zák. začalo proti žalobkyni trestné stíhanie z prečinu výtržníctva podľa

§ 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. z dôvodu, že žalobkyňa svojím konaním naplnila skutkovú podstatu výtržníctva a na mieste verejne prístupnom závažným spôsobom narušila pokoj a verejný poriadok. Po podaní obžaloby na žalobkyňu konanie vedené pod sp. zn. 1T/144/2011 sa skončilo na základe rozsudku KS v Nitre sp. zn. 2To/19/2015-337 zo dňa 25. 03. 2015 oslobodením žalobkyni spod obžaloby a to z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchala žalobkyňa. V súvislosti s vedením trestného konania zaplatila žalobkyňa svojmu právnenému zástupcovi za vykonané úkony sumu 664,74 eura, čo mal súd preukázané zo spisu OS Nitra sp. zn. 1T/144/2011. Zároveň požiadala Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku, ktorá žiadosť bola žalovanou odmietnutá ako nedôvodná. Zároveň si uplatnila voči žalovanej aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 eur, najmä z dôvodu, že celé trestné stíhanie vplývalo negatívne na jej osobu, súkromný život, ako aj na prostredie, v ktorom žila. Dôvodila tým, že žije v malej obci v okrese Nitra, z ktorej pochádza aj samotná poškodená, v dôsledku čoho došlo k veľmi rýchlemu rozšíreniu nepravd, že sa mala voči poškodenej dopustiť skutku, ktorý jej bol kladený za vinu.

1.4. S poukazom na rozhodovaciu činnosť NS SR, ako aj Ústavného súdu SR súd konštatoval, že v prípade, že dôjde k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, je potrebné vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, trestné stíhanie voči nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania a neskončeného odsúdením obvineného, sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. V danej veci sa nepreukázalo, že obvinená - žalobkyňa skutok spáchala, že sa tento vôbec stal, alebo je trestným činom a v takom prípade štát musí byť potom povinný reparovať nevinnému všetky následky spôsobené trestným stíhaním a nahradiť mu nielen vzniknutú škodu, ale v prípade splnenia zákonných predpokladov aj nemajetkovú ujmu.

1.5. Žalobkyňa v spore preukázala všetky predpoklady objektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu, t. j. súčasné splnenie troch podmienok, a to: existenciu nezákonného rozhodnutia (uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 22. 06. 2010), vznik škody (vynaložené trovy obhajoby v sume 664,74 eura) a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Z obsahu trestného spisu bolo zistené, že žalobkyňa v konaní splnomocnila JUDr. Pavla Gráčka, advokáta, so sídlom Nitra, Farská 40 obhajobou v predmetnej trestnej veci, pričom za uvedené právne služby mu zaplatila finančnú čiastku vo výške 716,89 eura ako to vyplýva z pokladničného dokladu č. 00001 vystaveného právnym zástupcom žalobkyne zo dňa 06. 07. 2015, pričom táto suma bola riadne uhradená. Všetky vyfakturované služby právnej pomoci boli v rámci trestného konania vykonané, čo bolo preukázané z listinných dôkazov obsiahnutých v súdnom spise OS Nitra sp. zn. 1T/144/2011 a žalovanou neboli rozporované, a preto aj súd rozhodol tak, že žalobkyni priznal uplatnenú výšku náhrady trov právneho zastúpenia (uplatnenú) v sume 664,74 eura spolu s 5%-ným úrokom od 26. 05. 2017, t. j. odo dňa nasledujúceho po tom, čo uplynula lehota na vybavenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku žalovanej, pričom súd pri určení výšky úroku z omeškania vychádzal z nariadenia vlády č. 87/1995 Zb.

1.6. Žalobkyňa sa domáhala aj náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 eur, a to z dôvodu, že celé trestné stíhanie negatívne vplývalo na jej osobu, na jej súkromný život, ako aj na prostredie, v ktorom žila. Nikdy sa nedostala do kontaktu s orgánmi činnými v trestnom konaní, a taktiež tvrdila, že bolo ťažké vysporiadať sa s tým, že bolo voči nej vznesené obvinenie, a navyše, aj podaná žaloba. Išlo o silný zásah voči psychike jej osoby, pretože jej hrozil trest odňatia slobody. Poukázala aj na tú skutočnosť, že žije v malej obci v okrese E., z ktorej pochádza aj samotná údajná poškodená, v dôsledku čoho došlo k veľmi rýchlemu rozšíreniu nepravd, že sa mala dopustiť skutku kladeného jej za vinu, pričom tieto názory prevládajú u niektorých aj doposiaľ, čo pociťuje ako krivdu voči jej osobe a znáša to zle. Na preukázanie svojich tvrdení navrhla vypočuť ako svedkyňu svoju matku a manžela. Matka žalobkyne popísala situáciu svojimi subjektívnymi pocitmi, ktoré mala v tom čase, ale ani ona neuviedla žiadne konkrétne skutočnosti, príp. nejakých konkrétnych svedkov, konkrétne situácie s konkrétnymi osobami, išlo len o popísanie jej pocitov, ktoré v tom čase mala. Aj vypočutý svedok - manžel žalobkyne popísal len svoje subjektívne pocity na danú situáciu, pričom tvrdil, že vedel, že manželka je trestne stíhaná a nevedelo mu to, zosobášili sa.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa v predmetnom konaní neunesla dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní závažnosti následkov, ktoré či už vznikli žalobkyni ako poškodenej v súkromnom živote, spoločenskom uplatnení, vychádzajúc z opisov subjektívnych pocitov, ktoré mala ona, ako aj vypočutí svedkovia v dobe vedenia trestného stíhania, súd mal za to, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala takú ujmu a také následky v súkromnom živote, ako aj v spoločenskom uplatnení, ktoré

by súd vyhodnotil ako závažné, a preto žalobkyňa uplatnený nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 eur považoval za nedôvodný a žalobu v tejto časti zamietol.

1.7. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 2 a § 255 ods. 1 CSP, a vychádzajúc z pomeru úspechu, priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 22%.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla v zákonnej lehote odvolaním žalovaná, a to v časti priznaného úroku 5% z omeškania ročne (zo sumy 664,74 eura), počnúc od 26. 05. 2017 až do zaplatenia, keď zastáva názor, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti priznaného úroku z omeškania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Namietala deň, od ktorého bol súdom úrok z omeškania žalobkyňi priznaný. Pri aplikácii ust. § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. je potrebné rozlíšiť medzi majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Napríklad v ust. § 16 ods. 4 sa aplikuje na nárok na náhradu škody, ktorý v čase predbežného prerokovania nároku existuje a je možné ho vyčísliť na základe konkrétnych podkladov, teda môže ísť o reálnu škodu, ktorú si poškodený uplatňuje v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, ktorá mu vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím alebo postupom štátneho orgánu. V takom prípade je príslušný orgán alebo dlžník v čase uplatneného nároku oboznámený so škodou, ktorá poškodenému vznikla a s tým je potom pri skutočnej škode možné posúdiť aj prípadné omeškanie s plnením dlhu.

2.1. Iná je situácia pri úrokoch z omeškania pri nemajetkovej ujme, kedy predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je len podmienkou uplatnenia tohto nároku na súde a nemôže mať vplyv na okamih jeho vzniku. Povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyňi nemajetkovú ujmu teda nemohla vzniknúť (už márnym uplynutím lehoty na plnenie určenej žalobkyňou v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku), ale až na základe rozhodnutia súdu odstraňujúceho spornosť uplatneného nároku. Nie každé trestné stíhanie zakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, o čom svedčí aj rozhodovacia činnosť NS SR, ako aj Ústavného súdu SR. Preto bolo potrebné aplikovať ust. § 25 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. s poukazom na ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že povinnosť zaplatiť nemajetkovú ujmu v peniazoch vzniká až na základe rozhodnutia súdu určujúceho dôvodnosť, výšku a splatnosť tejto pohľadávky. Do omeškania sa preto mohla dostať aj uplynutím lehoty stanovenej v rozhodnutí súdu, a nie uplynutím lehoty na plnenie určenej žalobkyňou v žiadosti o predbežné prerokovanie jej nároku. V tejto súvislosti poukázala aj na rozhodnutie NS SR z 24. 06. 1998 sp. zn. 1Co 15/97, ako aj na ďalšie rozhodnutia (7MCdo 16/2011, 3Cdo 513/2014).

2.2. Žalovaná v podanom odvolaní navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (výrok I. v časti úroku z omeškania) zmenil tak, že prizná žalobkyňi úrok z omeškania z prisúdenej istiny 664,74 eura odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty určenej na plnenie právoplatným rozsudkom.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku, ako aj v súvisiacich výrokoch o nároku o náhradu trov konania (II., III. a IV.) napadla v zákonnej lehote odvolaním žalobkyňa, ktorá sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Napadnutý rozsudok považovala za absolútne neodôvodnený v časti, ktorá sa týka výroku o náhrade nemajetkovej ujmy. Súd konštatoval, že neuniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu takej závažnosti následkov nezákonného trestného stíhania, ktoré by odôvodňovali priznanie nemajetkovej ujmy. Na preukázanie svojho nároku navrhla vykonať dokazovanie v podobe výsluchu jej osoby, výsluchu svedkov - jej matky a manžela. Vykonané výsluchy súd vyhodnotil ako sprostredkovanie subjektívnych pocitov týchto osôb. Nijako nebral do úvahy, že išlo o jej najbližšie osoby, a práve tieto osoby vedeli popísať to, ako celú situáciu s trestným stíhaním vnímala sama a záverom popísali aj to, ako to vnímali oni, čiže dianie okolo jej osoby. Nepovažuje za správny postup súdu, ktorý diskvalifikoval výpoveď jej matky len z dôvodu blízkeho príbuzenského vzťahu. Povinnosťou jej matky nebolo označovať ďalšie osoby, príp. ďalších svedkov, ktorí by mali popisovať priebeh nezákonného trestného konania a jeho vplyv na jednotlivé zložky jej života. Jej matka bola svedok, a preto nemala povinnosť označovať ďalších svedkov. Uvedené odôvodnenie, ktoré súd použil pri hodnotení výpovede jej matky, nie je zákonným, ani správnym odôvodnením, nakoľko je v rozpore s tým, ako by sa mala hodnotiť svedecká výpoveď. V tejto súvislosti poukázala na nález ÚS SR zo dňa 09. 06. 2015 sp. zn. III. ÚS 276/2014-29. Súd sa nijako nezaoberal skutkovými tvrdeniami, ktoré uviedla jej matka na pojednávaní dňa 16. 03. 2021 a so skutkovými okolnosťami sa ani nemal snažiť vyviesť. Práve jej matka popísala negatívne vplyvy

nezákonného trestného stíhania na jej osobu, a to v intenciách jej súkromného a rodinného života. Je toho názoru, že boli označené konkrétne skutočnosti preukazujúce dôsledky nezákonného trestného stíhania voči jej osobe. Zo strany výpovede jej matky ako svedka sa nevyžaduje, aby ona bola tou, ktorá bude označovať svedkov, nakoľko jej matka mala ako svedok ozrejmiť práve konkrétne skutočnosti vyprodukované v dôsledku nezákonného trestného stíhania, ktoré negatívne ovplyvňovali jednotlivé sféry jej života, čo sa touto výpoveďou aj dosiahlo. Nešlo teda o popísanie jej pocitov, ako to prezentuje súd. Na pojednávaní dňa 16. 06. 2020 bol vypočutý ako svedok aj jej manžel, pričom tento takisto vypovedal o konkrétnostiach a okolnostiach, ktoré negatívne zasahovali do jej súkromného života, s ktorými sa súd nijako nezaoberal, tieto nevyhodnotil. Uviedol jedine to, že ide o subjektívne pocity svedka. Rovnako ako pri výpovedi matky, tak aj pri výpovedi jej manžela, zostala jeho výpoveď zo strany súdu takmer nedotknutá. Je zrejmé, že súd nesprávne vyhodnotil, resp. vôbec nevyhodnotil výpoveď jej manžela, keďže ju takmer v celom rozsahu opomenul.

3.1. Náhradu nemajetkovej ujmy si žiadala v sume 1 000 eur, pričom výškou tejto nemajetkovej ujmy, ktorú si uplatnila, sa ani prinajmenšom nepribližuje k hornej hranici minimálneho limitu náhrady nemajetkovej ujmy. Z výšky ňou uplatnenej nemajetkovej ujmy je zrejmé, že nijako nezneužila predmetný inštitút náhrady škody. Táto uplatnená výška škody je len symbolická vo vzťahu k útrapám, ktorými si prešla kvôli nezákonnému trestnému stíhaniu jej osoby. Argumentácia súdu v tejto časti je preto neprínáležiaca a netýkajúca sa tohto konania, vzhľadom na výšku ňou uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

3.2. Z vyššie uvedených dôvodov považuje odôvodnenie rozsudku za nepresvedčivé. Zároveň podala odvolanie do výroku o náhrade trov konania, pretože je toho názoru, že ňou uplatnený nárok je v plnom rozsahu dôvodný a tomu má zodpovedať aj výrok o náhrade trov konania.

4. K podanému odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že žalovaná postavila celé svoje odvolanie na mylnom presvedčení o tom, že jej bol priznaný nárok na úroky z omeškania z nemajetkovej ujmy. Uvedená argumentácia je pre ňu nelogická, nakoľko jej osobe bol priznaný len nárok na náhradu škody, ktorý jej vznikol v súvislosti s reálnou majetkovou škodou, ktorá vznikla vynaložením nákladov na obhajobu jej osoby. Nebola jej priznaná žiadna nemajetková ujma, preto celá argumentácia žalovanej je nesprávna a neaplikovateľná na toto konanie, keďže žalovaná si nesprávnym spôsobom vykladá obsah napadnutého rozsudku a nesprávne posudzuje nárok, v rámci ktorého v konaní mala úspech.

5. K podanému odvolaniu žalobkyne sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá považovala jej odvolanie za nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti navrhla podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

6. K vyjadreniu žalovanej sa stručne vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že vzhľadom na vyjadrenie žalovanej zo dňa 06. 07. 2021, ktoré je veľmi strohé, obsahujúce len dve vety, ktoré nijakým spôsobom nereflektuje na jej argumenty, považuje za potrebné uviesť len to, že v plnom rozsahu sa pridrižava skutočností, ktoré uviedla v dôvodoch svojho odvolania, ktoré žalovaná v rámci vyjadrenia nijakým spôsobom nevyvrátila. Z uvedených dôvodov považuje svoje odvolanie za dôvodné a žiada, aby mu bolo vyhovené.

7. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, po zistení, že odvolania strán sporu boli podané v zákonom stanovenej lehote a to v rozsahu podaných odvolaní podľa § 379 CSP a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP, viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie s verejným vyhlásením rozhodnutia, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcom výroku v určení počiatku úroku z omeškania (I.) je potrebné ako vecne správny podľa § 387 odsek 1 CSP potvrdiť a v jeho výroku o zamietnutí žaloby, ako aj v súvisiacich výrokoch o nároku na náhradu trov konania (II., III., IV.) je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 odsek 1 písmeno b/ CSP zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Predmetom konania bol nárok žalobkyne voči žalovanej na zaplatenie sumy 1 664,74 eura s príslušenstvom v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalobkyňa dôvodila tým, že dňa 09. 04. 2010 bolo

povereným príslušníkom OR PZ v Nitre vydané uznesenie podľa § 199 ods. 1 Tr. por. v znení neskorších predpisov, ktorým bolo začaté voči nej trestné stíhanie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Dňa 22. 06. 2010 bolo povereným príslušníkom OR PZ vydané uznesenie podľa § 206 ods. 1 Tr. por. v rámci konania vedeného pod ČVS: ORP-599/3-OSV-NR-2010, ktorým bolo voči jej osobe vznesené obvinenie pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a to na tom skutkovom základe, ktorý je uvedený v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia. Uvedené uznesenie považuje za nezákonné rozhodnutie, ktorým jej bola spôsobená škoda, ktorú si uplatňovala aj v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Voči uvedenému uzneseniu podala sťažnosť, o ktorej bolo Krajskou prokuratúrou v Nitre rozhodnuté tak, že sťažnosť bola zamietnutá ako nedôvodná. Dňa 12. 12. 2011 bola na jej osobu podaná obžaloba zo strany Okresného prokurátora v Nitre. Výsledkom trestného konania bol rozsudok OS Nitra sp. zn. 1T/144/2011 zo dňa 14. 01. 2014 v spojení s opravným uznesením, ktorým bola spod obžaloby oslobodená podľa § 285 písm. a/ Tr. zák. V dôsledku podaného odvolania zo strany prokurátora, ako aj z jej strany ako poškodenej, bolo rozhodnuté rozsudkom KS v Nitre zo dňa 25. 03. 2015 sp. zn. 2To/19/2015, ktorým bol prvoinštančný rozsudok v spojení s opravným uznesením zrušený a zároveň KS v Nitre svojím ďalším výrokom rozhodol tak, že ju spod obžaloby Okresného prokurátora v Nitre 2Tv 251/2010-39 zo dňa 12. 12. 2011 oslobodil podľa § 285 písm. c/ Tr. por. Zároveň ju ako poškodenú s nárokom na náhradu škody odkázal na občiansko-právne konanie. So svojím nárokom o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody sa obrátila aj na Generálnu prokuratúru SR, ktorá jej bola doručená dňa 25. 11. 2016, avšak 6-mesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku uplynula dňa 25. 05. 2017 a od nasledujúceho dňa 26. 05. 2017 sa žalovaná dostala do omeškania so svojou povinnosťou nahradiť jej škodu. Žalobkyňa si podanou žalobou uplatňuje náklady, ktoré jej vznikli na trovách právneho zastúpenia v trestnom konaní, o čom predložila pokladničný doklad č. 0001 zo dňa 06. 07. 2015, ktorý bol vystavený na sumu 716,89 eura s DPH, pričom z tejto sumy si uplatňuje sumu 664,74 eura a zároveň si uplatňuje aj nemajetkovú ujmu vo výške 1 000 eur z dôvodu, že celé trestné stíhanie vplývalo na jej osobu, na súkromný život, ale aj na prostredie, v ktorom žila. Vznesené obvinenie, a navyše aj podaná žaloba, bol silný zásah voči jej psychike a znamenala pre ňu značný zásah voči jej osobe.

8.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 664,74 eura spolu s 5%-ným úrokom z omeškania ročne, počnúc od 26. 05. 2017 do zaplatenia (titulom náhrady škody, ktorá jej vznikla zaplatením výdavkov za právne zastupovanie žalobkyne v trestnom konaní JUDr. Pavlom Gráčikom). Vo zvyšku súd žalobu zamietol (v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy). Vzhľadom na to, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o priznaný úrok z omeškania, podala žalovaná a do zamietajúceho výroku v rozsahu nepriznanej nemajetkovej ujmy podala odvolanie žalobkyňa, sa stal predmetom prieskumu odvolacieho súdu celý rozsudok súdu prvej inštancie.

9. Prioritne je potrebné uviesť, že žiadna zo strán v podaných odvolaniach nenamietala ten záver súdu prvej inštancie, že jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle ust. § 6 ods. 1 prvá veta zákona č. 514/2003 Z. z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola škoda spôsobená, pričom treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (viď napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 4MCdo 15/2009). Zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, zastavenia trestného stíhania alebo v prípade postúpenia veci na prejednanie priestupku. Judikatúra však dospela k záveru, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Ide o tzv. absolútnu objektívnu zodpovednosť štátu, bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemôže zbaviť. Podstatou tohto nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, alebo jeho priebehu, ale na samotný výsledok trestného stíhania (rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo 194/2010 z 10. 03. 2011).

9.1. Pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania, zastavenia trestného stíhania, ale aj oslobodenia spod obžaloby alebo ukončenia trestného stíhania postúpením veci na prejednanie priestupku má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.). Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania alebo rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby, príp. rozhodnutia o postúpení veci na prejednanie priestupku sa trestné konanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia

o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia. Za ústavne konformný treba považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania, zastavenia trestného stíhania, oslobodenia spod obžaloby alebo postúpením veci na prejednanie priestupku, ak by k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad zo spáchania trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania pre nezákonnosť. V prípade, ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby, alebo v prípade postúpenia veci na prejednanie priestupku, treba hľadiť nielen na článok 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine, predovšetkým na jej článok 1 ods. 1, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa aj podozrenie v trestnom konaní potvrdilo (4MCdo 15/2009 zo dňa 01. 11. 2010 - rozsudok NS SR).

10. Podľa § 18 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutia a o inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

10.1. Podľa § 18 odsek 3 zákona súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktoré sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

11. V preskúmvanej veci je nesporné, že voči žalobkyni bolo vznesené obvinenie pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., ktoré žalobkyňa považovala za nezákonné rozhodnutie, pričom v konečnom dôsledku po podaní obžaloby bola žalobkyňa spod obžaloby okresného prokurátora podľa § 285 písm. c/ Tr. zák. oslobodená. V konaní nebolo sporené, že žalobkyni v súvislosti s trestným konaním vznikli trovy obhajoby, a preto náhrada účelne vynaložených trov konania je súčasťou požadovanej náhrady škody, čo v danom prípade predstavovalo uplatnenú sumu vo výške 664,74 eura spolu s 5%-ným úrokom z omeškania, počnúc od 26. 05. 2017 až do zaplatenia.

Súd prvej inštancie priznal účelne vynaložené výdavky za zastupovanie právnym zástupcom JUDr. Gráčikom žalobkyni v trestnom konaní, a to v uplatnenej výške 664,74 eura s 5%-ným úrokom z omeškania od 26. 05. 2017, čo predstavuje nasledujúci deň po tom, ako uplynula lehota na vybavenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku žalobkyni, pričom pri určení výšky úroku z omeškania vychádzal z nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Odvolanie žalovanej, čo do priznaného úroku z omeškania, odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Samotná žalovaná poukazuje na potrebu rozlišovania medzi majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu, pričom sama uznáva, že v prípade, ak sa uplatňuje nárok na náhradu škody, ktorý v čase predbežného prerokovania nároku existuje a je ho možné vyčísliť na základe konkrétnych údajov (faktúra za trovy obhajoby), môže ísť o reálnu škodu, ktorú si uplatňuje v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, ktorá mu vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Inú situáciu vidí pri úrokoch z omeškania pri nemajetkovej ujme, keď zastala názor, že až rozhodnutím súdu o priznaní nemajetkovej ujmy sa zakladá záväzok, ktorý predtým neexistoval. V takom prípade sa do omeškania žalovaná so zaplatením nemajetkovej ujmy môže dostať len uplynutím lehoty stanovenej v rozhodnutí súdu.

12. V § 16 zákona č. 514/2003 Z. z. zákon stanovuje 6-mesačnú lehotu počítanú od uplatnenia nároku poškodeným, v rámci ktorej je príslušný orgán povinný vec prerokovať, rozhodnúť o tom, či nárok poškodeného uspokojí, alebo nie. Možnosť uplatnenia nároku na náhradu škody na súde nastáva až po uplynutí uvedenej zákonnej lehoty a to aj v prípade, že príslušný orgán už skôr oznámi poškodenému svoje negatívne stanovisko k uplatnenému nároku. Stanovenie 6-mesačnej lehoty má význam aj z hľadiska splatnosti nároku na náhradu škody, príslušný orgán sa dostáva do omeškania až po márnom uplynutí lehoty 6-tich mesiacov. Ak bol však nárok žiadateľa zamietnutý, lehota omeškania sa počíta dňom, kedy poškodenému došlo oznámenie povinného subjektu, že nárok poškodeného na náhradu

škody neuspokojí. O inom začiatku meškania povinného subjektu môže rozhodnúť súd, ktorý bude rozhodovať o žalobe poškodeného. Až po márnom uplynutí uvedených lehôt postihuje príslušný orgán povinnosť zaplatiť poškodenému aj úroky z omeškania.

12.1. V danej veci sa žalobkyňa u žalovanej domáhala žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23. 11. 2016, pričom z uvedenej žiadosti vyplýva, že žalobkyňa si uplatnila v rámci návrhu na predbežné prerokovanie sumu 664,74 eura ako účelne vynaložené trovy, ktoré musela vynaložiť v súvislosti s právnym zastúpením a zároveň si uplatnila nemajetkovú škodu vo výške 1 000 eur. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola žalovanej doručená dňa 28. 11. 2016 (ako to žalovaná potvrdzuje vo svojom vyjadrení na č. I. 58). Generálna prokuratúra SR žiadosť vybavila dňa 01. 02. 2017 pod sp. zn. VI/4Gc171/16-1000-7 tak, že žiadosti nevyhovela, pričom vybavenie žiadosti bolo doručené právnomu zástupcovi žalobkyne dňa 09. 02. 2017. Vychádzajúc z vyššie uvedeného si žalobkyňa mohla uplatňovať úrok z omeškania odo dňa oznámenia povinného subjektu, že jej nárok na náhradu škody neuspokojí, t. j. dňom 09. 02. 2017. Pokiaľ si žalobkyňa uplatnila úrok z omeškania až uplynutím 6-tich mesiacov, hoci si ho mohla uplatniť skôr, úrok z omeškania z majetkovej ujmy bol jej nárok v tomto rozsahu plne dôvodný a rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi majetkovú ujmu vo výške 664,74 eura spolu s 5%-ným úrokom z omeškania ročne, počnúc od 26. 05. 2017 do zaplatenia, bolo potrebné ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

Na upresnenie odvolací súd iba uvádza, že pokiaľ žalovaná poukazovala na judikatúru v prípade omeškania s priznanou nemajetkovou ujmu, je potrebné uviesť, že žaloba žalobkyne v nároku priznania nemajetkovej ujmy bola zamietnutá, preto súd prvej inštancie ani nerozhodoval o úroku z omeškania z nemajetkovej ujmy.

13. Úlohou odvolacieho súdu bolo ďalej posúdiť správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku a v súvisiacich výrokoch o nároku na náhradu trov konania v dôsledku podaného odvolania zo strany žalobkyne. Výrok, ktorým došlo k zamietnutiu návrhu, sa týkal nepriznania nemajetkovej ujmy žalobkyňi, ktorú si uplatňovala vo výške 1 000 eur, keď súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala dôvodnosť priznania jej nároku z titulu nemajetkovej ujmy.

Podľa § 17 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 odsek 3 citovaného zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na:

- a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje;
- b/ závažnosť vznikutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo;
- c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote;
- d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 odsek 4 citovaného zákona, výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nesmie byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

14. Pokiaľ sa týka náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie, tak odvolací súd tu poukazuje na nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 754/2016 z 24. 01. 2017, v zmysle ktorého ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby (či zastavením trestného stíhania) je však potrebné hľadať nielen v článku 46 odsek 3 Ústavy SR a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ale vo všeobecnej rovine aj v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát považovaný za právny, štát musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým zasahujú do základných práv jednotlivca. V takejto situácii nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie skutočne v trestnom konaní potvrdilo. Je právom a povinnosťou štátu zabezpečovať ochranu spoločnosti vyšetrením podozrení zo spáchania trestnej činnosti a jednotlivcov je povinný v určenom rozsahu znášať obmedzenia

z toho vyplývajúce, avšak pokiaľ orgány činné v trestnom konaní dospejú k rozhodnutiu, ktoré sa neskôr ukáže ako nezákonné, ide vo vzťahu k takto stíhanej osobe o postup porušujúci jej základné ľudské práva. Ak má byť jednotlivец povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nepáchal, dostane sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený. Každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinného, ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti a to tým skôr, ak ide o obvinenie nepravdivé, ktoré je potvrdené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom súdu. Ústavný súd SR je preto názoru, že vedenie trestného stíhania na základe nezákonného uznesenia o jeho začatí, bez ohľadu na to, či bolo vydané za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. alebo za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z., odôvodňuje s ohľadom najmä na článok 46 ods. 3 Ústavy SR a článok 36 ods. 3 Listiny právo na náhradu nemajetkovej ujmy takto stíhanej osoby, pokiaľ jej táto v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania vznikla.

14.1. Z citovaných ustanovení zák. č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že nemajetkovú ujmu v peniazoch možno priznať iba v prípade, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a nie je možné ju uspokojiť inak. Nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch teda v prípade, ak došlo k nesprávnemu úradnému postupu alebo nezákonnému rozhodnutiu pri výkone verejnej moci nevzniká automaticky. Žalobca, ktorý sa náhrady nemajetkovej ujmy domáha, musí uniesť jednak bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno, že mu nemajetková ujma vznikla a že na jej uspokojenie nie je postačujúcim zadosťučinením len konštatovanie porušenia práva. Nemajetková ujma má byť určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v majetkovej sfére dotknutej osoby, pričom je podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby, resp. dobré meno a povesť právnickej osoby.

15. Trestné stíhanie a v rámci neho aj výkon väzby predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú aj ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život, zasahujú do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a preto sú spôsobilé okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného článkom 17 ods. 1 Ústavy SR obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje článok 19 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR.

16. Výška zadosťučinenia v peniazoch je predmetom úvahy súdu, ktorá sa však musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa tak nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkoľvek kontrole. Nemožno priznávať neprimerané, či dokonca tak premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa a ktoré by napríklad pri porovnaní „odškodnenia“ zásahu do práva na ochranu osobnosti s „odškodňovaním“ zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou SR mohli niektoré ujmy na iných základných právach (napr. ujmy na zdraví, či dokonca živote) bagatelizovať.

17. Vzhľadom k uvedenému sa tak odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania z dôvodu nezákonného uznesenia o jeho začatí, nakoľko toto sa právoplatne skončilo inak než odsúdením, avšak len za predpokladu preukázania, že jej nemajetková ujma vznikla a nepostačuje samotné konštatovanie porušenia práva.

Medzi kritériá pre priznanie nemajetkovej ujmy možno zahrnúť povahu trestnej veci, dĺžku trestného stíhania a predovšetkým dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodennej osoby, t. j. následky v osobnostnej sfére poškodeného, ako aj okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo. Za pomoci týchto kritérií výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí súčasne zodpovedať všeobecne zdieľanej predstave spravodlivosti a slušnosti. Takže, výška náhrady je na úvahe súdu, nie však na jeho ľubovôli. Úvaha súdu musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní a musí byť vyjadrená v podobe dostatočne logicky a zrozumiteľne odôvodneného rozhodnutia, ktoré v danom prípade absentovalo.

Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy je nutné použiť princíp proporcionality tiež tým spôsobom, že súd porovná čiastky tejto náhrady prisúdené v iných prípadoch a to nielen v podobných, ale aj v ďalších, v ktorých išlo o priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch za nezákonné rozhodnutie, takže súd sa musí oprieť o doterajšiu rozhodovaciu prax a porovnať skutkovo podobné prípady aj ohľadne výšky priznanej nemajetkovej ujmy. Pokiaľ sa týka vzniku nemajetkovej ujmy, tak odvolací súd dáva súdu prvej inštancie do pozornosti, že nestačí len tvrdená hrozba, ale musí existovať a byť aj preukázaný aj reálny následok tohto zásahu v každej oblasti, teda tak v súkromnom osobnom živote, jeho cti, dobrej povesti, ktorý následok musí byť aj v príčinnej súvislosti v danom prípade s trestným stíhaním.

Odvolací súd má za to, že samotné vedenie trestného stíhania, ktoré neskončilo odsúdením obvineného nepochybne znamenajú samé o sebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, to však ale poškodeného nezabavuje povinnosti preukázať v prípade, ak si uplatňuje peňažnú náhradu, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyvázenie, či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Hoci v dôsledku neprímerane dlhotrvajúceho trestného stíhania možno ujmu spočívajúcu v neistote poškodeného o výsledku konania predpokladať, je ale potrebné jej vznik aj preukázať, a ak sa preukáže, tak predmetom ďalšieho dokazovania bude posudzovanie, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu v konaní hodnoverne preukázal. Žalobkyňa tak musí tvrdiť konkrétne skutočnosti o následkoch zásahu do jej cti a dôstojnosti. Nestačí poukázať len na to, že trestné stíhanie bolo spôsobilé žalobkyňu privodiť ujmu a nemožno vychádzať len z predpokladu vzniku ujmy, žalobkyňa musí tvrdiť a preukazovať následky takéhoto zásahu.

18. Keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. v jeho zamietajúcom výroku týkajúcom sa nepriznania nemajetkovej ujmy nie je riadne odôvodnené, odvolací súd tak nemôže riadne preskúmať jeho správnosť. Dospel k záveru, že je dôvodné v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie vyhodnotí dôkazy jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti, nanovo vyhodnotí a vyporiada sa so svedeckými výpoveďami vypočutých svedkov v súvislosti s tvrdenou existenciou nemajetkovej ujmy na strane žalobkyne v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu vôbec nevyplýva, akým spôsobom pri rozhodovaní o tomto nároku žalobkyne zohľadnil jej osobu, doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli v súkromnom živote, ako aj závažnosť následkov, ktoré jej vznikli v spoločenskom uplatnení, a v tomto smere nevyhodnotil nielen výpoveď samotnej žalobkyne, ale nedostatočne /ne/vyhodnotil výpovede matky a manžela žalobkyne.

19. Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku (II.) a závislých výrokov o nároku o náhrade trov konania (III., IV.) zrušil podľa ust. § 389 odsek 1 písm. b/ CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 391 odsek 1 CSP, v ktorom bude povinnosťou prvoinštančného súdu opätovne rozhodnúť v medziach žalobou uplatneného nároku na priznanie nemajetkovej ujmy v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 CSP) a zo zisteného skutkového stavu vyvodíť záver, ktorý je nutné správne, dostatočne presvedčivo a logicky odôvodniť v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z ust. § 220 ods. 2 CSP.

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov celého konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).